

„utazni jó, de nem csak...”

Kazinczy Gyöngyvér kiállításának megnyitására

A megnyitó esemény egyetlen dologról szól: az alkotó megmutatja munkáit a közönség előtt, ilyenkor a nyilvánosság terébe tolokodik sok-sok gondolat, hogy ott társakra találjon, másokba kapaszkodjon és tovább növekedjen, bonyolódjon, újakat inspiráljon. De ez nem mindig egyértelmű, mert néha csak nézelődünk, minden különösebb fennkölttség nélkül, úgy sétálunk be a kiállításra, ahogy az ember kávéházba megy egy találkozóra.

Most október van, minden nap három- négy érdekesnek ígérkező esemény között éppen itt találkozunk, ebben a zöld boltban, s ezeket a képeket nézzük együtt és fürkésszük őket, keressük az alkotót mögöttük, nézzük a kompozíciót, a fényeket, a nézőpontot, az idő egy pillanatát és a helyszínt, keressük a képek közötti kapcsolatot, logikát, hogy saját történetet építsünk, ha éppen elkapjuk a térben láthatatlanul közlekedő gondolatáramokat. Hagyjuk hát mi mozgó, vibráló lelkek hatni az álló képeket, a tűnékenység papírra feszített, bekeretezett, kiemelt szeleteit. Ezt kapjuk most itt, mert fotókat jöttünk nézni, egy építész ember fotográfiáit, egy fotográfus tér-idő vetületeit.

A tisztem nekem most az, hogy a kinti világ és az itt benn feszülő energiák közötti átmenetet oldjam, pár perc tautológiával pár perc mozdulatlan figyelemre kérve magunkat. De persze tudom, hogy hiába minden, a megnyitó mégiscsak társadalmi esemény, itt vagyunk együtt és óhatatlanul ez válik fontosabbá, ez a dolgok rendje. A képek szépen visszasimulnak a falra, mi egymásra kezdünk figyelni, borozgatunk, miközben körbevesznek, s pillantásaink sarkába rögzülnek ezek a képek, velünk együtt. Gyöngyvér azt mondta, hogy csak egy kicsit eltűnni szeretne, hagyni, hogy azok, akik eljönnek, egyszerűen csak együtt legyenek. Nem többet és nem kevesebbet. Eltűnni, feloldódni abban, ami van, kortársnak lenni, megosztani időt és teret. Magától értetődő ellentmondás, amiben egymásnak feszül az alkotó megmutatkozási vágya és az eltűnés utáni vágy. Ez a természetes, az első, a második és a sokadik önálló kiállítás megnyitásakor. Mi itt mind egyszerre vagyunk kint és bent, egyszerre szeretnénk majd valami okosat mondani az alkotónak és majd meglátják, alig találjuk a szavakat, mert minden, ami artikulálható, zavaros, ellentmondásos és sete-suta.

Legalábbis ilyenek érezzük. Ez ilyen. Mindig ilyen. A dolgok majd később, sokkal később jutnak majd eszünkbe, s valami más helyzetben villannak föl a képek, emberek, helyzetek vagy az általuk ihletett állapotból megszülető felismerések is. Ami éppen most történik velünk, egyelőre előttünk is titok, egy pillangó szárnycsapása, egy rezdülés, amit nem dolgozunk éppen ma értelmezni. Hagyjunk rá időt, ahogyan itt a képek a falon is időt kértek az alkotótól, hogy magukat ide rendezhessék, általa. Gondolatok áramlanak időben és térben, mi csak közvetítők vagyunk, hangszerek, amelyek

időnként képesek megszólaltatni valamit a láthatatlan és elgondolhatatlan gondolat-univerzumból, a gondolatok bonyolult, idő és tér dimenzióin átívelő hálózatából.

Ezek a képek itt a falon érzékeny membránok: fény, kompozíció, hely, helyzet, pillanat, technika, ember, táj vetületei, amelyeket a keret, a kiemelés tesz különlegessé. A keret egy ablak, ami a jelent – ez a helyet és időt – összeköti a kép helyével és idejével, ablak egy másik itt és most nem megtapasztalható világra. A keret a gondolatok hálózatát felnyitó ablak, benne önmagunkkal, mindannyiunkkal, akik itt jelen vagyunk. Nem olyan bonyolult, de mégis az. Mintha az ember a végtelen kicsi vagy a végtelen nagy dimenziókat fürkészné. A világ ugyanazokat a mintázatokat produkálja, amelyeket egyéenként sohasem ismerhetünk meg, de sejtéseink, megérzéseink mindig is léteztek róla.

Gyöngyvér képeiben, naplójában, utazásaiban, terveiben mind ott van az elementáris feszültség, energia - az áramlás – a gondolatok szüntelen és nyughatatlan áramlása. Egyetlen és nagyon hétköznapi szóval a tehetség. Kérem fogadják szeretettel első önálló kiállítását és koccintsanak vele, hogy végre túl van a megnyitón.

Budapest, 2010. október 7.

Pásztor Erika Katalina